Одного дня тихе болото ніби хтось збурив. Невідомо хто, але всі його мешканці — постійні й тимчасові — гомоніли, лементували, галасували, били себе в груди. Доводили одне одному і всім разом — хто на що здатен, і кому на болоті найвища шана має бути.

— Скре-ке-ке! Скре-ке-ке! — розпиналася Жаба-скрекотуха.— Я найкраще співаю, мене все болото слухає. Я найвище стрибаю! Я найшвидше плаваю! Я...

— Чекай-но! — хитнула чубатою головою Чапля, що до того ніби дрімала.— А чи простоїш ти на одній нозі цілий день і цілу ніч?

— Пхе! Та це зовсім просто! — Жаба видряпалась на купину і виструнчилась на одній нозі. Та не постояла й хвилини — плюх у воду, тільки кола пішли.

— Бу-гу! Бу-гу! — зареготав Бугай.— Теж мені артистка! Ось коли я заспіваю-загуду — аж шибки в селі деренчать.

— Деренчать — це коли я співаю! Хіба ти так умієш? Др-р, др-р! — обурився Деркач.

— Та це ж відомо: кожен передусім себе хвалить. Тож знайте — співаю найкраще я! Кі-квік! Кі-квік! Без мене й болото не болото! — випнув груди Кулик.

Тоненька Очеретина слухала всі ті розмови, слухала і все нижче схилялася до води.

— А ти чого мовчиш? — зачепив її Вітер, який усюди буває, все бачить, усе знає.

— Бо я нічого не вмію робити,— прошепотіла Очеретина.

— Ет, таке вигадаєш! — лагідно доторкнувся до неї Вітер.— Кожен щось та вміє. Тільки, може, не здогадується про те.

І він дмухнув на Очеретину раз, удруге.

І — о диво! — тоненька Очеретина несміливо, ледь чутно забриніла, пробуючи голос, а далі заспівала, заспівала...

Такою ніжною, такою сонячною була пісня тоненької Очеретини, що всі болотяні мешканці забули про суперечку. Заслухалися.

Слухали Жаби-скрекотухи, вибалушивши й без того банькаті очі.

Слухав Бугай, набравши повен дзьоб води.

І Деркач слухав, і Кулик, який спочатку себе, а потім уже своє болото хвалить.

Завмерла гордовита Чапля на одній нозі. Від здивування вона й цю ногу ледь було не підняла, але ж — так, ви вгадали,— якщо Чапля підніме й другу ногу, то впаде.

Ну, а Вітер полетів собі далі. Бо має усюди бувати, бо десь потрібен він іншим Очеретинам, які ще не пробудилися для своєї пісні.